

Sobre la sardana "Joc de Ratolins", Composada el Gener del 2005

Després de 2 intents frustrats de composició de sardanes ("Relajat!" i l'Àvia del clot (1a versió), per fi vaig donar amb una sardana que sonés! Des de bon principi vaig voler que la meva primera sardana tingués un punt d'innovació dins de la tradició.

Vull que les meves sardanes sonin i es ballin a les places i per això no poden partir d'un punt qualsevol. Ja portava pràcticament un any d'experiència dins el món de la cobla i com a músic havia pogut veure què funcionava i què no. I realment, tot i que va costar, la sardana va sonar. I no va ser fins que ja l'havíem enregistrat i escoltat que ens la vam acabar de creure amb els companys de la cobla. Sempre recordaré la primera audició on la vam pre-estrenar, el dia de l'estrena i la primera ballada que vam dir "Chapeau!". La vam pre-estrenar a Alella, un dissabte al matí. Recordo que d'entre els balladors va venir un i va preguntar "De qui és això?", els companys de la cobla em van assenyalar i va afegir "aquest salt final és collonut!!!!". I és que de tota la sardana no hi ha res com el gir harmònic de relació de tritò del final (Sib Major - Mi Major - Si b Major). Això precedit d'una modulació de Fa (tonalitat de tota la peça) a Si b (tonalitat del fort final) en l'inici del fort final. Aquest tipus de modulacions són típiques de sardanes com "el Cant del Batre" i del "Sereno". Si algú s'ha preguntat mai com pot ser que aquestes sardanes agafin tanta força al final, doncs és per aquest motiu. Perquè aquesta modulació crea la sensació d'haver estat molta estona en una dominant que per fi resol. En fi, com he dit, innovar a partir d'una tradició.

Després va ser estrenada a la Capella de Santa Àgueda a Barcelona en motiu de la presentació de l'espectacle "Bestial!" de la nostra cobla. Va acollir molt èxit. Si més no em consta que va donar de què parlar. A l'endemà per la tarda no recordo on vam tocar exactament però recordo que en Jordi Saura (president de l'agrupació Sardanista "Mirant al Cel" de Sabadell) va comentar que al matí havien tingut competició i que es va parlar sobre la meva sardana ja que no va causar indiferència.

Una sardana de la que guardo molts bons records i que al cap d'un any vaig decidir dedicar al meu company i amic Ivan Alcazo amb qui vaig fer treballs de música de cambra.

Gerard Pastor, 18 d'Octubre de 2006